

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΔΙΔΕΛΦΥΣ Η ΣΑΡΙΓΚΗ

Ἄγνοῦ ἂν ὑπάρχη τροφὸς περιεργότερα καὶ κλητέρα τῆς Σαρίγκης. Ἀφοῦ κυφορήσῃ ἐν τῇ κοιλίᾳ τὴν οἰογένειαν αὐτῆς, θέτει ταύτην ἐν τῷ θυλάκῳ τῆς. Ἀφοῦ δὲ διατηρήσῃ ταύτην ἐν τῷ θυλάκῳ, τὴν περιδιαβάζει ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. Τριπλασιάζει τὴν μητρότητα αὐτῆς. Τὸ καθήκον μὴ ἀρκούν ταύτῃ, πολλαπλασιάζει τοῦτο. Ἐκάστη ἡλικία τῶν τέκνων τῆς δεικνύει ἡμῖν ταύτην καὶ ὑπὸ νέαν μητρικὴν μορφήν.

Ἄν ἀφαιρέσωσι τὸ τέκνον τῆς, ἡ Σαρίγκη καθίσταται ἀπαρηγόρητος. Ὁρθία ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, τὸ σῶμα τηρούσα θλιθερῶς κεκλιμένον, παρατηρεῖ ἐν τῇ χλόῃ μήπως ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς· μετὰ ταῦτα ὅλη θλίψις περιπλανωμένη ἀνά μέσον τῶν ἀτραπῶν ὀσφραίνεται τὸν ἀέρα τῶν δασῶν, ὥσανεὶ ἡ αὔρα θὰ ἔφερε πρὸς αὐτὴν τὰ ἔχνη τοῦ μικροῦ τῆς. Ἡ αὔρα παρέρχεται καὶ ἡ μήτηρ ἀπελπὶς ἀποφασίζει ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ἐξηντηλημένη, ἀπαρηγόρητος αὕτη κατακλίνεται ἐπὶ τῆς χλόης τῆς πεπατημένης χθῆς ἐτι ὑπὸ τῶν μητρικῶν τῆς παιγνίων, ἐκβάλλει ἑλαφρὸν παράπονον καὶ ἀποθνήσκει, τεταμένην φέρουσα τὴν οὐράν τῆς ὡς ὄφιν, τοὺς μελανὰς ὀφθαλμούς ἐσβεσμένους, τὸν πόδα κεκαμμένον ἐπὶ τοῦ κενοῦ θυλάκου, τοῦ ἄνευ τέκνου λίκνου.

Ἡ Σαρίγκη εἶναι μεγάλη ὡς γάτα. Ὡς λάκαινα κύων πρὸ τεμαχίου σακχάρου ἄλλεται ἐπὶ τῶν παραδόξων ποδῶν τῆς. Τὸ ρύγχος αὐτῆς εἶναι τὸσον λεπτόν, ὅσον τὸ βλέμμα τῆς εἶναι πονηρόν, τὸ σῶμά τῆς εὐσταλές, ὁ πούς τῆς ἑλαφρός, ὁ ὀδούς τῆς ἰσχυρός, ὁ ὄνυξ τῆς σκληρός. Τὸ στόμα τῆς ἐπιμηκύνεται καὶ σχεδὸν θὰ περιέστρεφε τὴν κεφαλὴν, ἂν μὴ παρενθάλλοντο τὰ δύο ταύτης ὄτα.

Ἡ μεγάλη ὡς ὄφιν οὐρὰ αὐτῆς εἶναι συγχρόνως βάρηρον καὶ ἄγκιστρον. Μεταχειρίζεται ταύτην ἡ Σαρίγκη ὡς χεῖρα καὶ ἐπικάθηται ταύτης ὡς ἐπὶ σκίμποδος.

Καίτοι κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν φαίνεται φιλοπαίγμων, κρύπτει σπανίαν φρόνησιν καὶ καταπληκτικὴν εὐφυΐαν. Ἐνῶ παίζουσα διασκεδάζει τὴν οἰογένειάν τῆς, τὸ οὖς ταύτης ἀκούει καὶ τὸ βλέμμα κατοπτεῖ τὸν ὀρίζοντα. Ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ θορύβῳ, πάντα τὰ μικρὰ τῆς ἐξαφανίζονται ἐν τῷ θυλάκῳ, ὡς οἱ μύες ἐν τῇ ὀπῇ τῶν. Τὸ λίκνον καθίσταται φρούριον, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κρύπτεται ἐν τῇ κοιλότητι ἢ καὶ ἐν τῷ φυλλώματι δένδρου τινός. Βραδύτερον τὰ μικρὰ τῆς Σαρίγκης ἐγκαταλείπουν τὸν θυλάκον τῆς μητρὸς καὶ ἐγκαθίστανται ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς. Μέχρις οὗ δὲ καταστάσιν ἰκανὰ διὰ τὴν θήραν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ζῶσιν οὕτω ἐπικαθήμενα ἐπὶ τῆς μητρικῆς ῥάχως, καὶ διὰ τῆς ἀρκετῆ ἤδη μακρᾶς οὐρᾶς αὐτῶν συγκρατούμενα ἀπὸ τῆς οὐρᾶς τῆς μητρὸς. Καὶ οὕτω βαίνουσιν ἀνά μέσον τῶν ἀτραπῶν τῶν δασῶν κρατούμενα διὰ τῆς οὐρᾶς ὡς ἄλλοι κρατοῦνται διὰ τῆς χειρὸς.

Ἡ Σαρίγκη εἶναι λαίμαργος· ὅπως δὲ πεισθῆ τις,

ἂς παρατηρήσῃ τὸ θαυμασίως ὠπλισμένον παμμέγιστον ταύτης στόμα. Τὸ χαριτωμένον τοῦτο ζῶον εἶναι λυμεῶν τῶν φωλεῶν, τῶν σταύλων, τῶν κήπων. Ἀρέσκειται εἰς καρπούς, νεοσσούς καὶ ὄα.

Τὰ πτηνὰ καὶ τὰ θηράματα ἀποτελοῦσι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔδεσμα τῆς Σαρίγκης. Ὅταν κρατῇ τὴν λείαν τῆς ἐν τῷ εὐρεῖ αὐτῆς στόματι, ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐκεῖ τρώγει καθημένη ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τῆς.

Μεγάλως δ' ἀγαπᾷ κυρίως τὰς ἰνδικὰς ὄρνιθας. Μόλις ἀκούσῃ ταύτας ἡ Σαρίγκη ὑπεισέρχεται εἰς τοὺς σταύλους. Πολλὰ ὅμως μεταξὺ χειλῶν καὶ κύλικος πέλει καὶ δι' αὐτὴν τὴν δυστυχῆ Σαρίγκην, διότι ἀντὶ δειπνοῦ πολλὰκις δέχεται ἀλύπητον ζυλοκόπημα παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ σταύλου σπεύσαντος εἰς βοήθειαν τῆς κραυγασάσης ἰνδικῆς ὄρνιθος.

Ἐπ' αὐτοφῶρῳ συλληφθεῖσα ἡ Σαρίγκη, προσποιεῖται τὴν νεκράν, ἀκίνηται, σκληρύνεται, κρατεῖ τὴν ἀναπνοὴν τῆς, στρέφει τὴν οὐράν τῆς, ἀνοίγει τὸ στόμα τῆς, ἐκβάλλει τὴν γλωσσάν τῆς, κλείει τοὺς ὀφθαλμούς, εἶναι ἐντελῶς νεκρά. Μόλις ὅμως ὁ κύριος τοῦ σταύλου ἀπομακρυνθῆ περὶ τὰ δέκα βήματα καὶ ἀμέσως ἀναπηδᾷ ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα καὶ ἐξαφανίζεται ἐν τῷ δάσει.

Ἐν τούτοις ἰδοῦ ἐσπέραν τινὰ ὅτι τὸ δάσος φωταγωγεῖται ὑπὸ δαυλῶν καὶ διατρέχεται ὑπὸ χαλκοχρῶν φαντασμάτων. Τὰ φαντάσματα ταῦτα εἶναι Ἴνδοι θηρευταὶ τῆς Σαρίγκης.

Εἰς ἐξ αὐτῶν αἰφνιδίως ἐξέρχεται τῆς σιωπηρᾶς ὁμάδος, ἵσταται παρὰ τὴν ῥίζαν δένδρου τινός, ὅπερ παρατηρεῖ διὰ τοῦ διαπεραστικοῦ καὶ φωτοβόλου βλέμματός του. Ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἔχνη τῆς Σαρίγκης. Διὰ πελέκειος ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ κατασκευάζει μέρος ἐφ' οὗ στηρίζων τὸν πόδα, δύναται ὀλίγον ἀπωτέρω νὰ χαραχῆ κόπτων ἕτερον καὶ οὕτω ἀναρριχώμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Αἴφνης ἵσταται πρὸ κοιλότητος τινός. Ἡ χεῖρ του βυθίζεται ἐν τῇ ὀπῇ καὶ ἀποσύρει ἐκεῖθεν ἕνα ὄφιν . . . οὐχὶ ἀλλὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐκαμπτον οὐράν τῆς Σαρίγκης. Ριφθεῖσα διὰ χειρὸς ἰσχυρᾶς καὶ ταχείας ἡ δυστυχὴς Σαρίγκη, πίπτει ἀνάισθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Δὲν θὰ προσποιηθῆ πλέον τὴν νεκράν.

Ἡ Σαρίγκη βιοῖ ἐν Ἀμερικῇ ὡς ὁ Καγκουροῦ ὁ περίεργος ταύτης συγγενὴς εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἡ γενεὰ αὕτη τῶν μαρσμποφόρων ζῶων εἶναι ἀρχαιοτάτη ἐν τῷ κόσμῳ· ταῦτα εἶναι οἱ ἀληθεῖς πρόγονοι τῶν θηλαστικῶν ζῶων.

Μεταξὺ τῶν ζῶων, τινὰ μὲν προσωποποιοῦσι τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἰσχύν, ἕτερα τὴν εὐγένειαν ἢ τὴν πονηρίαν, τὴν νοημοσύνην ἢ τὴν πίστιν, τινὰ τὴν πρόνοιαν καὶ οἰκονομίαν, ἕτερα τὴν ὑπομονήν, τὴν βιομηχανίαν, τὴν ἐργασίαν· καὶ ταῦτα πάντα ἀπὸ χιλιετηρίδων προτοῦ μᾶθη ὁ ἄνθρωπος τὴν ὑπομονήν καὶ τὸ θάρρος, τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν ἐργασίαν.

Ἡ Σαρίγκη αὕτη ἡ θαυμασία τροφὸς ἐκπροσωπεῖ τὴν μητρικὴν στοργήν, καὶ ὁ γόνιμος ταύτης θύλακος εἶναι τὸ ἀρχαιότερον καὶ τὸ χαριέστερον λίκνον.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ